

Ministrul Finanțelor Publice solicită conducerii ASF să reanalizeze și să regândească sistemul RCA în privința tinerilor sub 25 de ani

Ministrul Finanțelor Publice, Darius Vâlcov: „Polițele RCA pentru tineri, exagerat de mari. Rog ASF să regândească speța!”

Ministrul Finanțelor Publice, Darius Bogdan Vâlcov, solicită conducerii Autorității pentru Supraveghere Financiară (ASF) să reanalizeze și să regândească sistemul RCA în privința tinerilor sub 25 de ani.

“Consider că actuala realitate este una care îi pune pe tineri în dificultatea de a plăti niște polițe RCA care pot ajunge să fie chiar mai scumpe decât mașina pe care o conduc. Trebuie identificată o soluție pentru a nu pune presiune pe tineri. Sunt convins că marea parte a acestora nu își vor putea permite să plătească un RCA de peste 2.000 de lei. Am încredere că speța va fi reanalizată de către ASF, astfel încât să venim în sprijinul tinerilor și nu împotriva lor”, a subliniat ministrul Finanțelor.

Acesta a mai spus că filosofia guvernării Ponta este aceea de a oferi șanse tuturor categoriilor, fără discriminări de niciun fel.

Sursa: www.mfinante.ro

Hotărârile CA al BNR pe probleme de politică monetară

În ședința din 7 ianuarie 2015, Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României a hotărât următoarele:

- Reducerea ratei dobânzii de politică monetară la nivelul de 2,5 la sută pe an de la 2,75 la sută începând cu data de 8 ianuarie 2015;
- Îngustarea coridorului simetric format din ratele dobânzilor facilităților permanente în jurul ratei dobânzii de politică monetară la +/- 2,25 puncte procentuale de la +/-2,5 puncte procentuale. Astfel, începând cu data de 8 ianuarie 2015, rata dobânzii aferente facilităților de creditare (Lombard) se va reduce la 4,75 la sută pe an de la 5,25 la sută, în timp ce rata dobânzii pentru facilitatea de depozit se va menține la 0,25 la sută pe an.
- Gestionarea adecvată a lichidității din sistemul bancar;
- Menținerea nivelurilor actuale ale ratelor rezervelor minime obligatorii aplicabile pasivelor în lei și în valută ale instituțiilor de credit.

Analiza celor mai recente date macroeconomice relevă scăderea ratei anuale a inflației și plasarea ei sub valorile prognozate, ca urmare a declinului prețurilor volatile, inflației scăzute din zona euro, persistenței deficitului de cerere agregată și continuării ajustării descendente a anticipațiilor inflaționiste.

Rata anuală a inflației a coborât la nivelul de 1,26 la sută în luna noiembrie 2014 de la 1,44 la sută în luna octombrie 2014. În luna noiembrie 2014, rata medie anuală a inflației a fost de 1,1 la sută, ușor inferioară nivelului de 1,2 la sută din luna precedentă, iar rata medie anuală a inflației determinată pe baza indicelui armonizat al prețurilor de

consum – indicator relevant pentru evaluarea procesului de convergență cu Uniunea Europeană – s-a menținut la nivelul de 1,4 la sută.

Rezervele valutare s-au menținut în jurul nivelului de 32 miliarde de euro la finele anului 2014 după acoperirea plăților scadente aferente serviciului datoriei externe (aproximativ 8 miliarde de euro) și în condițiile reducerii ratei rezervelor minime obligatorii pentru pasivele în valută ale instituțiilor de credit (de la 20 la sută la 14 la sută), fiind alimentate de intrări ale fondurilor europene și împrumuturi ale statului pe piețele internaționale.

Pe parcursul anului 2014, cursul de schimb al monedei naționale față de euro s-a menținut într-o plajă de stabilitate, aprecierea din perioada martie-octombrie fiind temperată de sporirea aversiunii globale pentru risc în ultimele luni ale anului în condițiile tensiunilor geopolitice regionale.

Ritmul anual de creștere, în termeni reali, al creditului în monedă națională s-a majorat în condițiile propagării reducerilor succesive ale ratei dobânzii de politică monetară asupra ratelor dobânzilor la creditele noi acordate companiilor și populației. Cu toate acestea, dinamica anuală reală a împrumuturilor totale acordate sectorului privat a rămas în teritoriu negativ pe fondul reducerii stocului de credite în valută și al derulării operațiunilor de eliminare a creditelor neperformante din bilanțurile instituțiilor de credit.

În sectorul economiei reale cele mai recente date statistice indică accelerarea dinamicii anuale a produsului intern brut datorată redresării cererii interne, susținută de ambele componente majore ale acesteia – consumul și investițiile.

Pe termen scurt, se anticipează menținerea traiectoriei ratei anuale a inflației sub limita inferioară a intervalului țintei

staționare ca efect al influenței exercitate de evoluția prețului petrolului pe plan mondial și al persistenței deficitului de cerere agregată. În același timp, se remarcă sporirea incertitudinilor privind evoluțiile din mediul extern în condițiile reamplificării tensiunilor geopolitice regionale și ale ajustării conduitei politicii monetare a principalelor bănci centrale din lume.

În aceste condiții, CA al BNR a hotărât reducerea ratei dobânzii de politică monetară la nivelul de 2,5 la sută pe an de la 2,75 la sută, începând cu data de 8 ianuarie 2015, continuarea gestionării adecvate a lichidității din sistemul bancar și menținerea nivelurilor actuale ale ratelor rezervelor minime obligatorii aplicabile pasivelor instituțiilor de credit.

În scopul consolidării transmisiei semnalului ratei dobânzii de politică monetară, CA al BNR a decis îngustarea coridorului simetric format de ratele dobânzilor facilităților permanente în jurul ratei dobânzii de politică monetară la +/- 2,25 puncte procentuale de la +/-2,5 puncte procentuale. Drept urmare, începând cu data de 8 ianuarie 2015, rata dobânzii aferente facilității de creditare (Lombard) se va reduce la 4,75 la sută pe an de la 5,25 la sută, în timp ce rata dobânzii pentru facilitatea de depozit se menține la 0,25 la sută pe an.

Pe baza datelor disponibile în prezent, deciziile vizează asigurarea stabilității prețurilor pe termen mediu, concomitent cu revigorarea sustenabilă a activității de creditare, de natură să contribuie la realizarea unei creșteri economice echilibrate și de durată.

CA al BNR consideră că un mix adecvat de politici macroeconomice, în linie cu prevederile acordurilor de finanțare externă, alături de un proces sustenabil de intermediere financiară și o remunerare adecvată a depozitelor bancare sunt esențiale pentru consolidarea economiei românești

și întărirea rezistenței acesteia la șocuri externe.

BNR reafirmă că utilizarea și dozarea adecvată a tuturor instrumentelor de care dispune, în condițiile monitorizării atente a evoluțiilor interne și ale mediului economic internațional, sunt de natură să asigure îndeplinirea obiectivului fundamental privind stabilitatea prețurilor pe termen mediu precum și menținerea stabilității financiare.

Potrivit calendarului aprobat, următoarea ședință a CA al BNR dedicată politicii monetare va avea loc în data de 4 februarie 2015 când va fi analizat noul Raport trimestrial asupra inflației.

Sursa: www.bnr.ro

Ioana Mihai se alătură EY România în calitate de Director Executiv în cadrul departamentului de Asistență în Tranzacții

Ioana Mihai se alătură echipei EY România și va ocupa funcția de Director Executiv Corporate Finance în cadrul departamentului de Asistență în Tranzacții. Ioana are o experiență de peste 18 ani în industria bancară din România, alături de BCR – Erste, Citigroup și ING Bank. În cadrul EY România, ea va coordona echipa de Corporate Finance care, alături de echipele de Transaction Support și Valuation & Business Modeling, asigură portofoliul EY de servicii de

asistență în tranzacții.

Înainte de a se alătura echipei EY, Ioana Mihai a coordonat departamentul de Debt Capital Markets din cadrul BCR, departament pe care l-a construit de la bază. Din această poziție, a coordonat proiecte ample de împrumuturi sindicalizate și emisiuni de obligațiuni pe piața locală pentru corporații mari și companii de stat și a contribuit la dezvoltarea profesioniștilor băncii în domeniul piețelor de capital.

Ioana este absolventă a Facultății de Relații Economice Internaționale din cadrul Academiei de Studii Economice București.

„Preiau cu satisfacție și interes această funcție de conducere, întrucât voi putea contribui la consolidarea gamei de servicii de corporate finance a EY în România. Contextul actual oferă numeroase oportunități pentru companiile administrate bine, fie că este vorba de companii internaționale care investesc în România sau de antreprenori locali care doresc să-și consolideze poziția pe piața românească și regională”, declară Ioana Mihai, Director Executiv EY România.

„Sunt încântat să îi urez bun venit Ioanei în echipa noastră. Vom urmări, prin intermediul experienței noastre reunite, să creștem în această piață aflată în expansiune, construind pe baza lucrurilor care ne diferențiază și, în mod special, prin sprijinirea companiilor aflate în dezvoltare”, explică Florin Vasilică, Liderul departamentului de Asistență în Tranzacții a EY România.

****

Despre EY România

EY este una dintre cele mai mari firme de servicii profesionale la nivel global, cu 190.000 de angajați în peste 700 de birouri din 150 de țări și venituri de aproximativ 27,4 miliarde de USD în anul fiscal încheiat la 30 iunie 2014. Rețeaua noastră este cea mai integrată la nivel global iar resursele din cadrul acesteia ne ajută să le oferim clienților servicii prin care să beneficieze de oportunitățile din întreaga lume. În România, EY este unul dintre liderii de pe piața serviciilor profesionale încă de la înființare, în anul 1992. Cei peste 500 angajați din România și Republica Moldova furnizează servicii integrate de audit, asistență fiscală, asistență în tranzacții și servicii de asistență în afaceri către companii multinaționale și locale. Avem birouri în București, Cluj-Napoca, Timișoara, Iași și Chișinău. Pentru mai multe informații, vizitați pagina noastră de internet: www.ey.com.

Previiziunile economiștilor PwC pentru 2015

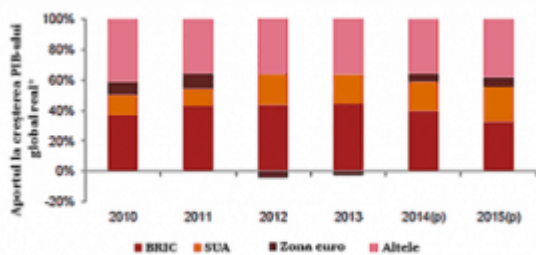
- *Economia SUA își revine în forță*
- *Cea a Chinei va încetini în acest an*
- *Zona Euro, aflată în dificultate, va introduce relaxarea cantitativă*
- *India va trece peste pragul de creștere de 6%*
- *Ritmul de creștere economică a Africii sub-sahariene va fi mai mare decât media globală*

La început de an, economiștii PwC au avansat cinci previziuni pentru 2015.

1. Creșterea economică a SUA va fi cea mai mare din ultimul

deceniu. Rata șomajului în Statele Unite a scăzut sub 6% în 2014, și ne așteptăm ca aceasta, luând în calcul și prețul scăzut al petrolului, să contribuie la creșterea consumului. În analiza noastră, anticipăm că economia SUA va crește cu mai mult de 3% în 2015, cea mai mare rată de creștere din 2005. Prin urmare, ne așteptăm ca SUA să contribuie cu aproximativ 3% la creșterea PIB-ului global (vezi fig. 1), cea mai mare contribuție într-un singur an de la începutul crizei.

Fig 1: Așteptările sunt ca SUA să aibă cea mai mare contribuție la creșterea PIB-ului global de la începutul crizei

Sursa: Analiza PwC, FMI
*măsurători la nivelul dolarului din 2013, global se referă la 185 de economii analizate

2. Creșterea economică a Chinei va avea cel mai lent ritm din 1990 încoace: Ne așteptăm ca aportul Chinei să fie cel mai mare la creșterea globală în 2015. Însă, creșterea previzionată de 7.2% va fi cea mai mică din 1990, iar nivelul ridicat al îndatorării companiilor și populației aduce riscuri suplimentare.

Alte două economii BRIC au parte însă de probleme mai mari:

- În ceea ce privește Rusia, ne așteptăm ca PIB-ul să scadă în 2015 ca urmare a prețului scăzut al petrolului și a sancțiunilor economice internaționale;
- Creșterea economică a Braziliei va fi lentă, scenariul nostru preconizând un avans de doar 1%.

Ne așteptăm ca aportul combinat al economiilor BRIC la creșterea globală să fie în scădere pentru al doilea an consecutiv, fiind de aproximativ 33% din creșterea economică globală în 2015 (vezi fig. 1).

3. **Inflația scăzută va duce la relaxare cantitativă în Zona Euro:** Ne așteptăm ca atât inflația cât și creșterea economică să rămână la un nivel scăzut în Zona Euro în 2015. Așadar, ne așteptăm ca BCE să inițieze un program de relaxare cantitativă prin cumpărarea de titluri de stat, într-o încercare de a impulsiona cererea și de a preveni deflația.
4. **Creșterea economică a Indiei este de așteptat să depășească 6%:** După o creștere de sub 6% începând cu 2012, credem că 2015 va fi anul în care economia Indiei va avea o creștere de 7%. Pe termen scurt, scăderea prețului petrolului probabil va impulsiona creșterea PIB-ului, va diminua deficitul de cont curent al Indiei și va contribui la reducerea inflației.

Pe termen mediu, credem că bugetul din februarie 2015 va duce India mai aproape de implementarea unor reforme structurale care să impulsioneze economia.

5. **Creșterea economică în Africa sub-sahariană va depăși media globală pentru al 15-lea an consecutiv.** Ne așteptăm de asemenea PIB-ul combinat al celor mai mari patru economii din Africa sub-sahariană (luând în considerare puterea de cumpărare) – Nigeria, Africa de Sud, Angola și Etiopia – să depășească rezultatele economice ale Italiei în 2015, măsurat la nivelul dolarului din 2013. Pentru afaceri, acesta este un semn al potențialului de investiții al regiunii.

PwC a identificat trei factori de urmărit de către investitori în 2015. Primul, scăderea prețului petrolului datorită micșorării cererii la nivel global, a creșterii bruște a volumului de petrol de sist extras în SUA și a producției constante din OPEC.

“Predicțiile și previziunile noastre iau în considerare că prețul petrolului va fi în medie de 60-70 dolari pe baril în der cursul lui 2015 și va închide anul la aproximativ 80 de

dolari pe baril. Însă, dată fiind natura impredictibilă a prețului petrolului, organizațiile ar trebui să se pregătească și pentru scenarii diferite”, declară Richard Boxshall, economistul șef al PwC.

Al doilea factor este o posibilă “aterizare forțată” a economiei Chinei (o reducere semnificativă a ritmului de creștere).

“Economia chineză este vulnerabilă, dat fiind nivelul ei de îndatorare privată – aproximativ 250% din PIB – iar estimările cercetătorilor chinezi din mediul academic arată că începând cu 2009 aproape 6,8 trilioane de dolari au fost pierdute prin intermediul unor investiții pentru a crea orașe fantomă, clădiri de birouri care nu au fost niciodată date în folosință și fabrici inactive. Până acum, guvernul chinez pare să reușească să țină în frâu această situație, însă impactul negativ al unei “aterizări forțate” nu trebuie ignorat”, a adăugat Boxshall.

Al treilea este escaladarea riscurilor geopolitice. “Creșterea tensiunilor geopolitice în Rusia și Ucraina și în Orientul Mijlociu ar putea avea o influență negativă asupra afacerilor și ar putea avea repercusiuni asupra creșterii economice la nivel global” spune Richard Boxshall.

Cât de exacte au fost previziunile economiștilor PwC în 2014?

În mare, destul de precise. Ei au avut dreptate în privința următoarelor:

- economiile avansate au contribuit cu aproximativ 40% la creșterea PIB-ului global;
- Federal Reserve a redus achiziționarea de active bancare la zero în decursul anului; și
- Marea Britanie a avut cea mai rapidă creștere economică din G7.

... mai puțin însă când a fost vorba de prețul petrolului și

rezultatele Cupei Mondiale.

„Nu am avut dreptate în totalitate. Anul trecut am considerat că există riscul creșterii prețului petrolului, când, de fapt, prețul a scăzut dramatic în ultimele luni datorită scăderii cererii și creșterii producției din SUA a petrolului de șist. În strânsă legătură, ne-am așteptat ca inflația în Marea Britanie să fie puțin peste ținta de 2% propusă în 2014, dar în final a fost imediat sub acest nivel, în mare parte datorită prețurilor scăzute la energie și alimente la nivel global.

„Iar previziunea noastră legată de Brazilia ca favorită a Cupei Mondiale a fost, de asemenea, infirmată; însă, următoarele două țări favorite, Germania și Argentina, au fost cele care au disputat finala”, a conchis Boxshall.

Despre PwC

Firmele din rețeaua PwC ajută organizațiile și indivizii să creeze valoarea adăugată de care au nevoie. Suntem o rețea de firme prezentă în 157 de țări cu mai mult de 195.000 de specialiști dedicați oferirii de servicii de calitate de audit, consultanță fiscală și consultanță pentru afaceri. Spuneți-ne care sunt lucrurile importante pentru dumneavoastră și descoperiți mai multe informații despre noi vizitând site-ul www.pwc.ro.

Calendarul obligațiilor fiscale publicat de ANAF

ANAF a publicat Calendarul obligațiilor fiscale pe anul 2015.

Puteți consulta calendarul [aici](#).

Transportatori, diurnă, incoerență, ANAF

Autor: Cosmin Costăș

Aceeași problemă: diurnă-venit salarial recalificat sau diurnă-beneficiu legal acordat?

1. În fiecare iarnă, cu o răbdare mioritică, așteptăm ordonanțele de urgență din 30 decembrie, aplicabile de la 1 ianuarie, și normele metodologice din februarie, aplicabile retroactiv, de la același 1 ianuarie. În esență, fiecare nou sezon fiscal începe cu incoerențele Agenției Naționale de Administrare Fiscală (ANAF), care nu e doar incapabilă să promoveze din vreme actele normative în domeniul fiscal, dar are nevoie și de timp de reflecție pentru a decide de ce a reglementat într-un anume sens.

2. În această iarnă, în plin scandal centrat pe diurnă, transportatorii par să-și fi pierdut răbdarea cu ANAF. Sub presiunea unor controale fiscale „experimentale” (în cadrul așa-numitelor proiecte-pilot destinate să contribuie la conformarea voluntară) și sub iminența unui *jihad* fiscal, transportatorii s-au organizat și solicită Ministerului Finanțelor Publice, Guvernului și Agenției Naționale de Administrare Fiscală o poziție oficială, scrisă, coerentă, care să-i ajute să-și organizeze eventual pe viitor afacerea, în limitele legii (pentru un exemplu, a se vedea [comunicatul Asociației Patronale a Transportatorilor Europa 2002](#)).

3. Incoerența ANAF e mai recent demonstrată de o

scrisoare-răspuns a Ministerului Finanțelor Publice la o solicitare a președintelului Agenției Naționale de Administrare Fiscală de a se lămuri tratamentul fiscal aplicabil pentru diurnă, în cazul șoferilor. Cu alte cuvinte, după ce experimental a calculat obligații fiscale suplimentare de câteva milioane de euro, ANAF se întreabă și întreabă Ministerul Finanțelor Publice dacă interpretarea pe care a făcut-o respectă legea.

4. Scrisoarea-răspuns a Ministerului Finanțelor Publice e un act tipic autorităților publice din România: nu spune nimic tranșant, pentru a lăsa loc de interpretări. Vorba unui funcționar clujean de la Serviciul de Asistență Contribuabili: sunt posibile două soluții și vă înțelegeți dvs. cu echipa de inspecție fiscală ... Cu toate acestea, în continuarea observațiilor noastre din ultimele zile ale lui 2014, vom reține câteva chestiuni:

a. Ministerul face referiri, la pct. I din scrisoare, la vechea formă și nouă formă a art. 55 alin. (4) lit. g) Cod fiscal, reușind să sublinieze, în contra interpretării ANAF, o idee extrem de clară: **orice sume primite de salariați pe perioada delegării sau detașării, în țară sau în străinătate, sunt neimpozabile și nu intră în baza de calcul a contribuțiilor de asigurări sociale dacă se înscriu în limita a de 2,5 ori nivelul legal stabilit prin hotărâre a Guvernului pentru personalul din instituțiile publice.** *Per a contrario*, sumele care depășesc acest plafon sunt considerate venituri de natură salarială, impozabile potrivit regulilor de drept comun și sunt luate în calcul la determinarea bazei de calcul a contribuțiilor sociale obligatorii (aspect menționat de altfel și de art. 55 alin. (6) Cod fiscal). În fapt, Ministerul Finanțelor Publice nu face altceva decât să trimită la dispoziții legale care *de lege lata* sunt suficient de clare și nu suportă o altă interpretare.

b. În mod bizar, la pct. II din scrisoare sunt considerate ca având caracter de pură recomandare dispozițiile art. 17

alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 518/1995, în ceea ce privește agenții economici privați. Concluzia e șchioapă logic și juridic, din cel puțin două motive:

– Dacă ar fi să urmărim logica Ministerului Finanțelor Publice, sumele primite de salariați pe durata delegării/detașării ar fi integral deductibile pentru angajator și complet neimpozabile pentru angajat, indiferent de cuantumul lor.

– În egală măsură, dispozițiile art. 55 alin. (4) lit. g) și art. 55 alin. (6) Cod fiscal ar fi în mod vădit lipsite de conținut, întrucât nu ar mai exista indemnizații impozabile și indemnizații neimpozabile.

S-ar contrazice astfel o practică de conformare voluntară veche de vreo 20 de ani și, cel puțin în limitele termenului de prescripție, contribuabilii ar putea solicita restituirea diferențelor de impozit rezultate din aplicarea dispozițiilor art. 55 alin. (4) lit. g) Cod fiscal.

c. Cu referire la principiul general anti-abuz prevăzut de art. 11 alin. (1) Cod fiscal, Ministerul Finanțelor Publice recomandă o abordare prudentă, cu următoarele linii de forță:

– Fiecare tranzacție va fi analizată în parte, *in concreto*, pentru a se verifica dacă ea are sau nu un conținut economic.

– Nu este prezumat faptul că tranzacțiile sunt artificiale, fiind în sarcina fiscoi să facă proba caracterului artificial al unei tranzacții.

Această interpretare ridică serioase probleme pentru ANAF, care lucrează doar cu șabloane fiscale (așa cum se întâmplă, de pildă, în cazul tranzacțiilor imobiliare ale persoanelor fizice în sarcina cărora s-a stabilit retroactiv TVA).

În ceea ce ne privește, apreciem că încadrarea situațiilor

analizate – remunerarea șoferilor, pe perioada delegării și detașării, în cadrul juridic reglementat de art. 55 alin. (4) lit. g) și H.G. nr. 518/1995 – în sfera de aplicare a art. 11 Cod fiscal este exclusă. Astfel, nu doar că tranzacțiile nu sunt artificiale, ele se circumscriu unei matrici permise chiar de legiuitor. În context, se pune desigur o întrebare retorică: dacă diurna este acordată unui secretar de stat sau unui rector aflat în delegație, poate fi ea prezumată ca beneficiu al unei tranzacții artificiale, cu consecința recalificării ca venit salarial?

Oricum, chiar dacă recalificarea s-ar produce, din punct de vedere fiscal ea ar fi nulă pentru diurnele corespunzând, conform fiscului, muncii prestate în străinătate. Conform art. 55 alin. (4) lit. m) Cod fiscal, asemenea venituri nu sunt impozabile în România.

d. În fine, pentru ca incoerența ANAF să fie vizibilă și de pe Marte, Ministerul Finanțelor Publice recomandă ANAF:

- verificarea preleabilă a practicii administrative a organelor fiscale existente în domeniu;

- verificarea prealabilă a jurisprudenței relevante;

- obținerea de soluții de interpretare prelabile de la organele competente (în mod evident, de la Comisia Fiscală Centrală) și de la inițiatorii actelor normative.

5. Ne vom opri deocamdată aici, în speranța că răspunsul Ministerului Finanțelor Publice va fi edificator pentru ANAF: e stupid să pornești o acțiune de control la nivel național, chiar și în baza unui proiect experimental, fără a evalua cadrul legislativ, practica administrativă și jurisprudența relevantă. Și, am spune noi, fără a reuși să prezinți vreun argument valid.

Costaș, Negru & Asociații – SCA

Modificari si completari aduse Codului fiscal incepand cu 1 ianuarie 2015 – R&R Audit

Ordonanța nr. 80/2014 pentru modificarea si completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul Fiscal si a altor acte normative publicata in Monitorul Oficial nr. 906/2014I. Modificari in domeniul accizelor: cursul de schimb si modalitati de calcul– pentru anul 2015, pentru calculul accizelor, ordonanta stabileste acelasi curs de schimb valabil si in anul 2014, respectiv la cursul de **1 euro = 4,7380 lei**, modificarea majora constand in faptul ca accizele sunt transformate direct in lei.

– pentru anii urmasori, acciza se determina actualizand valorile deja exprimate in lei, cu **indicele prețurilor de consum** existent la data de 30 septembrie a anului precedent, având în vedere ultimele 12 luni anterioare acestei date.

II. Modificari referitoare la taxarea din punct de vedere al TVA a serviciilor electronice

Incepand cu 01.01.2015, locul prestarii serviciilor pe cale electronica catre persoane neimpozabile din UE se considera a fi locul unde persoana neimpozabila din UE este stabilita.

Noutatea consta in faptul ca, daca pana la 01.01.2015, pentru serviciile prestate catre o persoana neimpozabila din UE, societatile din Uniunea Europeana aplicau cota de TVA din statul membru in care sunt stabilite (in cazul Romaniei, cota de 24%), dupa aceasta data, se schimba regulile de taxare, relevanta urmand a fi, **cota de TVA din perspectiva locatiei persoanei neimpozabile.**

Astfel, incepand cu 01.01.2015, o societate din Romania, pentru serviciile prestate catre persoane neimpozabile stabilite in Uniunea Europeana, va trebui sa aplice TVA in functie de cota in vigoare din fiecare stat membru unde sunt stabiliti consumatorii respectivi.

Acest lucru inseamna ca o persoana impozabila din Romania care presteaza astfel de servicii catre beneficiari persoane neimpozabile din UE are doua variante:

- va trebui sa se inregistreze in scopuri de TVA in fiecare din aceste tari din UE, sa colecteze TVA si sa il vireze in acele tari;

sau

- poate opta pentru utilizarea unui regim special, pentru aplicarea caruia, ANAF pune la dispozitie un serviciu (MISS), prin care, persoana prestatoare va cumula intr-un decont special de TVA, toate serviciile prestate, pe care il va depune trimestrial, in Romania. Persoana impozabila din Romania va colecta TVA in cota prevazuta in fiecare tara UE, si il va plati catre Statul Roman, care il va vira mai departe catre autoritatile din tarile respective.

III. Alte situatii privind TVA

- in ceea ce priveste procedura de inregistrare in scopuri de TVA, ordonanta stabileste ca nu vor fi inregistrati in scopuri de TVA contribuabilii care nu justifica intentia si capacitatea de a desfasura activitate economica.
- se reformuleaza prevederea privind anularea inregistrarii in scopuri de TVA, atunci cand administratorii au inregistrate in cazier infractiuni economice, prevedere aplicabila si societatilor in comanda pe actiuni. Pentru societatile cu raspundere limitata (SRL), anularea inregistrarii in scopuri de TVA se va face in cazul in care, atat administratorii cat si asociatii majoritari au inscrise in cazier infractiuni economice.

IV. Modificari privind activitatea persoanelor fizice care desfasoara activitati independente sau profesii libere

- se introduce Registrul de evidenta fiscala pentru evidenta veniturilor, cheltuielilor si altor sume ce influenteaza impozitul pe venit;
- se scutesc la obligatia de tinere a contabilitatii unele categorii de contribuabili, cum sunt cei supusi impozitarii prin norme de venit.

CJUE a decis ca UE nu poate adera la CEDO

Curtea se pronunță cu privire la proiectul de acord privind aderarea Uniunii Europene la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și identifică probleme de compatibilitate cu dreptul Uniunii

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („CEDO”) este un acord internațional multilateral încheiat în cadrul Consiliului Europei. Aceasta a intrat în vigoare la 3 septembrie 1953. Toți membrii Consiliului Europei se numără printre părțile contractante la această convenție.

Printr-un aviz din 1996, Curtea considerase deja că, având în vedere stadiul dreptului comunitar în vigoare la acea dată, Comunitatea Europeană nu avea competența de a adera la CEDO.

De atunci, Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia au proclamat, în anul 2000, Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („carta”), căreia Tratatul de la Lisabona, intrat în vigoare la 1 decembrie 2009, i-a conferit aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor. Acest tratat a modificat de asemenea articolul 6 din Tratatul UE, care prevede în prezent, pe de o parte, că drepturile fundamentale, astfel cum sunt garantate prin CEDO și astfel cum rezultă din tradițiile constituționale comune statelor membre, constituie principii generale ale dreptului Uniunii, și, pe de altă parte, că Uniunea aderă la CEDO. În această din urmă privință, Protocolul nr. 8 prevede însă că acordul de aderare trebuie să îndeplinească anumite condiții care

urmăresc în special să reflecte necesitatea de a conserva caracteristicile specifice ale Uniunii și ale dreptului Uniunii și să garanteze că aderarea Uniunii nu aduce atingere nici competențelor sale, nici atribuțiilor instituțiilor acesteia.

Ca urmare a unei recomandări a Comisiei, Consiliul a adoptat, la 4 iunie 2010, o decizie de autorizare a deschiderii negocierilor în vederea unui acord de aderare. Comisia a fost desemnată în calitate de negociatoare. La 5 aprilie 2013, negocierile s-au finalizat printr-un acord cu privire la proiectele de instrumente de aderare. În acest context, Comisia s-a adresat, la 4 iulie 2013, Curții de Justiție pentru a obține avizul acesteia cu privire la compatibilitatea proiectul de acord cu dreptul Uniunii, conform articolului 218 alineatul (11) TFUE.

În avizul emis azi, 19 decembrie 2014, Curtea, după ce a amintit că problema lipsei unui temei juridic pentru aderarea Uniunii la CEDO a fost soluționată prin Tratatul de la Lisabona, subliniază că, întrucât Uniunea nu poate fi considerată ca fiind un stat, această aderare trebuie să țină seama de caracteristicile particulare ale Uniunii, ceea ce este tocmai ceea ce impun condițiile pe care tratatele însele le-au prevăzut în vederea aderării.

Acestea fiind precizate, Curtea observă mai întâi că, urmare a aderării, CEDO, ca orice alt acord internațional încheiat de Uniune, ar fi obligatorie pentru instituțiile Uniunii și pentru statele membre și, în consecință, ar face parte integrantă din dreptul Uniunii. În această ipoteză, Uniunea, ca orice altă parte contractantă, ar fi supusă unui control extern având ca obiect respectarea drepturilor și a libertăților prevăzute de CEDO. Uniunea și instituțiile sale ar fi supuse astfel mecanismelor de control prevăzute de această convenție și în special deciziilor și hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului.

Curtea constată că este, desigur, inerent noțiunii înseși de control extern faptul că, pe de o parte, interpretarea CEDO dată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului ar fi obligatorie pentru Uniune și pentru toate instituțiile sale și că, pe de altă parte, interpretarea dată de Curtea de Justiție unui drept recunoscut de CEDO nu ar fi constrângătoare pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Totuși, aceasta precizează că situația nu poate fi aceeași în ceea ce privește interpretarea pe care Curtea însăși o dă dreptului Uniunii și în special cartei.

În această privință, Curtea subliniază mai ales că, în măsura în care CEDO conferă părților contractante posibilitatea de a prevedea standarde de protecție mai ridicate decât cele garantate de convenție, trebuie să se asigure o coordonare între CEDO și cartă. Astfel, atunci când drepturile recunoscute de cartă corespund unor drepturi garantate de CEDO, posibilitatea conferită de CEDO statelor membre trebuie să rămână limitată la ceea ce este necesar pentru a evita compromiterea nivelului de protecție prevăzut de cartă, precum și supremația, unitatea și caracterul efectiv al dreptului Uniunii. Curtea constată că în proiectul de acord nu s-a prevăzut nicio dispoziție pentru a asigura o asemenea coordonare.

Curtea consideră că abordarea reținută în proiectul de acord, care constă în a asimila Uniunea cu un stat și a-i rezerva acesteia un rol întru totul identic cu cel al oricărei alte părți contractante, nu ține seama tocmai de natura intrinsecă a Uniunii. În special, această abordare nu ține seama de faptul că statele membre, în ceea ce privește materiile care fac obiectul transferului de competențe în favoarea Uniunii, au acceptat ca relațiile dintre ele să fie reglementate de dreptul Uniunii, cu excluderea oricărui alt drept. Impunând ca Uniunea și statele membre să fie considerate părți contractante nu numai în relațiile cu părțile care nu sunt state membre ale Uniunii, ci și în relațiile lor reciproce,

CEDO ar necesita ca fiecare stat membru să verifice respectarea drepturilor fundamentale de către un alt stat membru, în condițiile în care dreptul Uniunii impune o încredere reciprocă între aceste state membre. În aceste condiții, aderarea este susceptibilă să compromită echilibrul pe care se întemeiază Uniunea, precum și autonomia dreptului Uniunii. Or, nu se prevede nimic în acordul preconizat pentru a preveni o asemenea evoluție.

Curtea arată că Protocolul nr. 16 la CEDO, semnat la 2 octombrie 2013, autorizează cele mai înalte instanțe ale statelor membre să adreseze Curții Europene a Drepturilor Omului cereri de aviz consultativ cu privire la probleme de principiu referitoare la interpretarea sau la aplicarea drepturilor și libertăților garantate de CEDO sau de protocoalele sale. Având în vedere că, în cazul aderării, CEDO ar face parte integrantă din dreptul Uniunii, mecanismul instituit prin acest protocol ar putea să aducă atingere autonomiei și eficacității procedurii de trimitere preliminară prevăzute de Tratatul FUE, în special atunci când drepturi garantate de cartă corespund drepturilor recunoscute de CEDO. Astfel, nu este exclus ca o cerere de aviz consultativ introdusă în temeiul Protocolului nr. 16 de o instanță națională să poată declanșa procedura denumită „a implicării prealabile” a Curții⁶, creând astfel un risc de eludare a procedurii de trimitere preliminară. Curtea apreciază în această privință că proiectul de acord nu prevede nimic cu privire la corelarea dintre cele două mecanisme.

În continuare, Curtea amintește că Tratatul FUE prevede că statele membre se angajează să nu supună un diferend cu privire la interpretarea sau aplicarea tratatelor unui alt mod de soluționare decât cele prevăzute de acestea. În consecință, atunci când este în discuție dreptul Uniunii, Curtea are competența exclusivă de a soluționa orice litigiu dintre statele membre, precum și dintre acestea și Uniune cu privire la respectarea CEDO. Faptul că, potrivit proiectului de acord,

procedurile desfășurate în fața Curții nu trebuie să fie considerate moduri de soluționare a diferendelor la care părțile contractante au renunțat în sensul CEDO nu poate fi suficient pentru prezervarea competenței exclusive a Curții. Astfel, proiectul de acord lasă să subziste posibilitatea Uniunii sau a statelor membre de a sesiza Curtea Europeană a Drepturilor Omului printr-o cerere având ca obiect o pretinsă încălcare a CEDO săvârșită de un stat membru sau de Uniune în legătură cu dreptul Uniunii. Însăși existența unei asemenea posibilități aduce atingere cerințelor prevăzute de Tratatul FUE. În aceste împrejurări, proiectul de acord nu ar putea fi compatibil cu Tratatul FUE decât dacă competența Curții Europene a Drepturilor Omului ar fi exclusă expres în privința litigiilor dintre statele membre sau dintre acestea și Uniune referitoare la aplicarea CEDO în cadrul dreptului Uniunii.

În plus, în proiectul de acord, mecanismul copârâtului are drept finalitate să asigure că acțiunile formulate la Curtea Europeană a Drepturilor Omului de statele nemembre, precum și acțiunile individuale sunt îndreptate în mod corect împotriva statelor membre și/sau, după caz, împotriva Uniunii. Proiectul de acord prevede că o parte contractantă devine copârâtă fie prin acceptarea unei invitații din partea Curții Europene a Drepturilor Omului, fie printr-o decizie a acesteia ca urmare a cererii părții contractante înseși. Atunci când Uniunea sau statele membre solicită să intervină în calitate de copârâte într-o cauză în fața Curții Europene a Drepturilor Omului, ele trebuie să demonstreze că cerințele privind participarea lor la procedură sunt îndeplinite, iar Curtea Europeană a Drepturilor Omului se pronunță asupra acestei cereri în raport cu plauzibilitatea argumentelor furnizate. Prin intermediul unui asemenea control, Curtea Europeană a Drepturilor Omului ar fi pusă în situația de a aprecia normele dreptului Uniunii care reglementează repartizarea competențelor între aceasta și statele sale membre, precum și criteriile de imputare a actelor sau a omisiunilor acestora. În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului ar putea adopta o

decizie definitivă care s-ar impune atât statelor membre, cât și Uniunii. Faptul de a permite Curții Europene a Drepturilor Omului să adopte o astfel de decizie ar risca să aducă atingere repartizării competențelor între Uniune și statele sale membre.

De asemenea, Curtea se pronunță cu privire la procedura implicării prealabile a Curții. Aceasta arată în primul rând că, în acest scop, aspectul dacă Curtea s-a pronunțat deja cu privire la aceeași problemă de drept ca aceea care face obiectul procedurii în fața Curții Europene a Drepturilor Omului nu poate fi soluționat decât de instituția competentă a Uniunii, a cărei decizie trebuie să fie obligatorie pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Astfel, a permite Curții Europene a Drepturilor Omului să statueze cu privire la o asemenea problemă ar echivala cu a-i conferi competența de a interpreta jurisprudența Curții. În consecință, această procedură ar trebui să fie concepută astfel încât, în orice cauză aflată pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului, să fie adresată Uniunii o informare completă și sistematică pentru ca instituția competentă să fie în măsură să aprecieze dacă Curtea s-a pronunțat deja cu privire la problema care face obiectul unei asemenea cauze și, dacă situația nu este aceasta, să obțină punerea în aplicare a acestei proceduri. În al doilea rând, Curtea observă că proiectul de acord exclude posibilitatea de a sesiza Curtea în scopul ca aceasta să se pronunțe cu privire la o problemă de interpretare a dreptului derivat prin intermediul acestei proceduri. O asemenea limitare a întinderii acestei proceduri numai la problemele de validitate aduce atingere competențelor Uniunii și atribuțiilor Curții.

În sfârșit, Curtea analizează caracteristicile specifice ale dreptului Uniunii în ceea ce privește controlul jurisdicțional în materie de politică externă și de securitate comună („PESC”). Ea subliniază în această privință că, în stadiul actual al dreptului Uniunii, anumite acte adoptate în cadrul

PESC nu intră sub incidența controlului jurisdicțional al Curții. O asemenea situație este inerentă modului de configurare a competențelor Curții prevăzut de tratate și, ca atare, nu se poate justifica decât în lumina dreptului Uniunii. Însă, ca urmare a aderării, astfel cum este prevăzută de proiectul de acord, Curtea Europeană a Drepturilor Omului ar fi abilitată să se pronunțe cu privire la conformitatea cu CEDO a anumitor acte, acțiuni sau omisiuni intervenite în cadrul PESC și în special a celor în privința cărora Curtea nu este competentă să își exercite controlul de legalitate în raport cu drepturile fundamentale. O asemenea situație ar echivala cu încredințarea controlului jurisdicțional al respectivelor acte, acțiuni sau omisiuni ale Uniunii, în ceea ce privește respectarea drepturilor garantate de CEDO, exclusiv unui organ extern Uniunii. În consecință, proiectul de acord nu ține seama de caracteristicile specifice ale dreptului Uniunii în ceea ce privește controlul jurisdicțional al actelor, acțiunilor sau omisiunilor Uniunii în materie de PESC.

Având în vedere problemele identificate, Curtea concluzionează că proiectul de acord privind aderarea Uniunii Europene la CEDO nu este compatibil cu dispozițiile dreptului Uniunii.

CJUE: Revine creditorului sarcina de a dovedi că și-a executat obligațiile

precontractuale de informare și de verificare a bonității împrumutatului

Principiul efectivității ar fi compromis dacă sarcina probei privind neexecutarea obligațiilor creditorului ar reveni consumatorului

O directivă a Uniunii pune în sarcina creditorului obligații de informare și de furnizare de explicații în scopul ca împrumutatul să poată efectua o alegere în cunoștință de cauză la subscrierea unui credit. Aceasta obligă de asemenea creditorul să furnizeze consumatorilor o fișă de informații standard la nivel european privind creditul de consum și să verifice bonitatea consumatorului.

În Franța, în cadrul a două litigii, mai multe persoane s-au regăsit în incapacitate de a rambursa ratele lunare ale contractelor lor de credit respective, astfel încât banca a solicitat rambursarea imediată a sumelor împrumutate și a dobânzilor. Instanța franceză sesizată cu această cerere arată că banca nu este în măsură să prezinte nici fișa de informații standard la nivel european, nici vreun alt înscris care să permită justificarea faptului că și-a îndeplinit obligația de a furniza explicații. În unul dintre cazuri, contractul de credit cuprinde însă o clauză standard în care împrumutatul recunoaște că a primit și a luat cunoștință de fișă. Instanța franceză apreciază că o astfel de clauză ar putea să genereze probleme în cazul în care ar avea ca efect răsturnarea sarcinii probei în detrimentul consumatorului. Aceasta consideră că acest tip de clauză ar putea astfel să facă imposibilă exercitarea de către consumator a dreptului de a contesta deplina executare a obligațiilor de către creditor.

În ceea ce privește obligația de verificare a bonității,

instanța franceză arată că, în celălalt caz, împrumutatul nu a furnizat băncii înscrisuri justificative privind situația sa financiară. Aceasta se întreabă, așadar, dacă verificarea bonității consumatorului poate să fie efectuată doar pe baza informațiilor furnizate de consumator, fără un control efectiv al acestor informații prin alte elemente. Instanța de trimitere se întreabă de asemenea dacă obligația de a furniza explicații și asistență poate fi considerată îndeplinită în cazul în care creditorul nu a verificat în prealabil bonitatea și nevoile consumatorului.

În hotărârea pronunțată azi, Curtea de Justiție constată că directiva nu precizează cui îi incumbă sarcina de a dovedi că creditorul și-a executat obligațiile de informare și de verificare a bonității, astfel încât această problemă ține de ordinea juridică internă a fiecărui stat membru. În această privință, se impune ca normele de drept național să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor situații similare din dreptul intern (principiul echivalenței) și să nu facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de directivă (principiul efectivității).

În cazul în care Curtea nu are nicio îndoială cu privire la respectarea principiului echivalenței în speță, aceasta consideră că **principiul efectivității ar fi compromis dacă sarcina probei privind neexecutarea obligațiilor creditorului ar reveni consumatorului**. Astfel, acesta nu dispune de mijloace care să îi permită să demonstreze că creditorul nu i-a furnizat informațiile prevăzute și nu a verificat bonitatea sa. În schimb, principiul efectivității este garantat în cazul în care creditorul

este obligat să justifice în fața instanței executarea adecvată a obligațiilor sale precontractuale: un creditor diligent trebuie să fie conștient de necesitatea de a colecta și de a conserva probe privind executarea obligațiilor sale de a furniza informații și explicații.

În ceea ce privește clauza standard care figurează în contractul de credit în cauză, aceasta nu poate permite creditorului eludarea obligațiilor sale. Astfel, clauza standard în discuție constituie un indiciu în susținerea căruia creditorul trebuie să aducă unul sau mai multe elemente de probă relevante. De asemenea, consumatorul trebuie să fie întotdeauna în măsură să se prevaleze de faptul că nu a fost destinatarul acestei fișe sau că fișa nu permitea creditorului îndeplinirea obligațiilor de a furniza informații precontractuale care îi incumbau. Curtea precizează că dacă o asemenea clauză ar implica recunoașterea de către consumator a executării depline și corecte a obligațiilor precontractuale care îi incumbă creditorului, ea ar determina o răsturnare a sarcinii probei de natură să compromită efectivitatea drepturilor recunoscute de directivă.

Referitor la aspectul dacă evaluarea bonității consumatorului poate să fie efectuată doar pe baza informațiilor declarate de acesta din urmă, fără realizarea unui control efectiv al acestor informații prin intermediul altor elemente, Curtea constată că directiva conferă o **marjă de apreciere creditorului pentru a stabili dacă informațiile de care dispune sunt sau nu sunt suficiente pentru a atesta bonitatea consumatorului și dacă este necesară o verificare prin intermediul altor elemente**. Astfel, creditorul poate, în funcție de împrejurările speței, fie să se mulțumească cu informațiile care îi sunt furnizate de consumator, fie să considere că este necesar să obțină confirmarea acestor informații (un control al informațiilor furnizate de consumator nefiind astfel sistematic), având în vedere că simple afirmații nesusținute făcute de un consumator nu pot fi, în sine, calificate ca fiind suficiente dacă nu sunt însoțite de înscrisuri justificative.

Pe de altă parte, din directivă nu reiese că evaluarea situației financiare și a nevoilor consumatorului trebuie efectuată înainte de furnizarea explicațiilor corespunzătoare.

Nu există, în principiu, o legătură între aceste două obligații precontractuale. **Creditorul este, așadar, în măsură să dea consumatorului explicații, fără a fi obligat să evalueze, în prealabil, bonitatea acestuia.** Cu toate acestea, creditorul trebuie să țină seama de evaluarea bonității consumatorului, în măsura în care această evaluare impune o adaptare a explicațiilor furnizate.

În sfârșit, Curtea precizează că obligațiile de informare trebuie, ca urmare a însuși caracterului lor precontractual, să fie îndeplinite anterior semnării contractului de credit, având în vedere că **explicațiile nu trebuie în mod necesar să fie furnizate într-un document specific, ci pot fi date verbal de creditor în cursul unei întrevederi.** Curtea amintește însă că forma în care explicațiile trebuie furnizate consumatorului intră sub incidența dreptului național.

CJUE: Obezitatea poate constitui un „handicap” în sensul Directivei privind egalitatea de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă

Deși niciun principiu general al dreptului Uniunii nu interzice, ca atare, discriminarea pe motive de obezitate, aceasta din urmă ține de noțiunea „handicap” atunci când, în anumite condiții, împiedică participarea deplină și efectivă a persoanei în cauză la viața profesională în condiții de

egalitate cu ceilalți lucrători

Pentru a defini principiul egalității de tratament, o directivă a Uniunii stabilește un cadru general de combatere a discriminării în materie de încadrare în muncă și ocupare a forței de muncă. În temeiul acestei directive, discriminările pe motive de apartenență religioasă, convingeri, handicap, vârstă sau orientare sexuală sunt interzise în domeniul încadrării în muncă.

Domnul Karsten Kaltoft a lucrat timp de 15 ani pentru Comuna Billund (Danemarca) în calitate de asistent maternal. În cadrul acestei activități, avea sarcina de a îngriji copii la domiciliul său. La 22 noiembrie 2010, comuna a încetat contractul său de muncă. Deși concedierea era motivată printr-o scădere a numărului de copii care aveau nevoie de îngrijire, comuna nu a indicat motivele pentru care alegerea sa l-a vizat pe domnul Kaltoft. Pe toată durata contractului său de muncă, domnul Kaltoft a fost considerat obez în sensul definiției furnizate de Organizația Mondială a Sănătății (OMS). Deși obezitatea domnului Kaltoft a fost evocată în cursul întrunirii în care a fost concediat, părțile sunt în dezacord cu privire la modul în care această problemă a fost discutată. Astfel, comuna neagă că obezitatea ar fi făcut parte dintre motivele concedierii domnului Kaltoft. Considerând că această concediere decurge dintr-o discriminare ilegală pe motiv de obezitate, Fag og Arbejde (FOA), o organizație sindicală care acționează în numele domnului Kaltoft, a sesizat o instanță daneză pentru a obține constatarea acestei discriminări și a solicita daune interese.

În cadrul examinării acestei cereri, Tribunalul din Kolding, Danemark (retten i Kolding), solicită Curții de Justiție să precizeze dacă dreptul Uniunii interzice în mod autonom discriminările pe motive de obezitate. Cu titlu subsidiar, aceasta întreabă dacă obezitatea poate constitui un handicap și dacă intră în domeniul de aplicare al directivei menționate.

În hotărârea pronunțată azi, 18 decembrie 2014, Curtea arată mai întâi că principiul general al nediscriminării este un drept fundamental care face parte integrantă din principiile generale ale dreptului Uniunii. Acest principiu este, așadar, obligatoriu pentru statele membre atunci când o situație națională intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii.

În această privință, Curtea amintește că nicio dispoziție din tratate și din dreptul derivat al Uniunii în domeniul încadrării în muncă și al ocupării forței de muncă nu cuprinde o interdicție privind discriminările pe motive de obezitate ca atare. În special, Directiva privind egalitatea de tratament în materie de încadrare în muncă nu menționează obezitatea ca motiv de discriminare și domeniul de aplicare al acestei directive nu trebuie extins dincolo de discriminările întemeiate pe motivele

enumerate în mod exhaustiv. În plus, nici Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene nu are vocație să se aplice unei astfel de situații.

În speță, Curtea constată că dosarul nu conține niciun element care să permită să se considere că o concediere pretins întemeiată pe obezitate ca atare ar intra în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii.

Curtea concluzionează, așadar, că, **în domeniul încadrării în muncă și al ocupării forței de muncă, dreptul Uniunii nu consacră un principiu general al nediscriminării pe motive de obezitate, ca atare.**

În ceea ce privește problema dacă obezitatea poate constitui un „handicap” în sensul directivei, Curtea amintește că aceasta are ca obiect stabilirea unui cadru general de combatere, în domeniul încadrării în muncă și al ocupării forței de muncă, a discriminării întemeiate pe unul dintre motivele enumerate în directivă, printre care figurează handicapul.

Noțiunea „handicap” în sensul directivei trebuie înțeleasă ca referindu-se la o limitare care rezultă în special din afecțiuni fizice, mentale sau psihice pe termen lung, a căror interacțiune cu diferite bariere poate împiedica participarea deplină și efectivă a persoanei în cauză la viața profesională în condiții de egalitate cu ceilalți lucrători. Curtea subliniază că această noțiune trebuie interpretată ca referindu-se nu numai la imposibilitatea de a desfășura o activitate profesională, ci și la îngreunarea exercitării unei astfel de activități. Astfel, directiva are ca obiectiv să asigure egalitatea de tratament și vizează în special ca o persoană cu handicap să poată avea acces la un loc de muncă sau să exercite o activitate legată de acesta. **În plus, dacă originea handicapului ar avea importanță în vederea aplicării directivei, aceasta ar contraveni însuși scopului directivei.**

Pe de altă parte, Curtea arată că definiția noțiunii „handicap” precedă stabilirea și aprecierea măsurilor de amenajare corespunzătoare pe care angajatorii trebuie să le ia, conform directivei, în funcție de nevoi, într-o situație concretă, pentru a permite unei persoane cu handicap să aibă acces la un loc de muncă, să îl exercite sau să avanseze profesional (cu condiția ca aceste măsuri să nu presupună o sarcină disproporționată pentru angajator). Prin urmare, simpla împrejurare că astfel de măsuri de amenajare nu ar fi fost luate în privința domnului Kaltoft nu este suficientă pentru a considera că acesta nu ar putea fi o persoană cu handicap în sensul directivei.

Pentru aceste motive, Curtea concluzionează că dacă, în anumite circumstanțe, starea de obezitate a lucrătorului determină o limitare, care rezultă în special din afecțiuni fizice, mentale sau psihice, care, în interacțiune cu diferite bariere, poate împiedica participarea deplină și efectivă a acestei persoane la viața profesională în condiții de egalitate cu ceilalți lucrători, și dacă această limitare este de lungă durată, o astfel de stare poate intra în sfera

noțiunii „handicap” în sensul directivei. Aceasta ar fi situația în special dacă obezitatea lucrătorului împiedică această participare din cauza unei mobilități reduse sau a apariției, la această persoană, a unor patologii care o împiedică să își îndeplinească munca sau care îngreunează exercitarea activității sale profesionale.

Este de competența instanței de trimitere să verifice dacă obezitatea domnului Kaltoft intră sub incidența noțiunii „handicap”.